

Arrest

nr. 121 767 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 april 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 december 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 5 december worden de verzoekende partijen bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen luiden als volgt :

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 27.10.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 04.05.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 6 maanden – was ook niet van aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder beweren betrokkenen dat zij aan de voorwaarden voldoen en zich zodoende in een identieke situatie bevinden als de mensen die een regularisatieaanvraag indienen op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beweren verder dat zij niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 41 jaar en 37 jaar in Macedonië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat hun minderjarige zoon, O., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zoon, H., betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kan hun meerderjarige zoon op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2010 in België, hebben Nederlandse lessen gevolgd, zijn werkwillig, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt en hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980 (...)"

"(...) In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...)

Het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Reden van de beslissing:

Op 03 februari 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 02 mei 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 27 oktober 2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van ontontvankelijkheid op. Zij betoogt dat er geen verknochtheid bestaat tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing. Ze zijn gesteund op een verschillende rechtsgrond.

2.1.1. De Raad stelt vooreerst vast dat meerdere vorderingen slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk zijn indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn wat betreft hun voorwerp of hun grondslag, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen t.a.v. één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen. Bij gebrek aan dergelijke samenhang, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in één enkel verzoekschrift drie afzonderlijke bestreden beslissingen aanvechten, namelijk enerzijds een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en anderzijds twee bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze zijn in één beroep niet verenigbaar met een goede rechtsbedeling, gelet op het feit dat het gaat om onderscheiden

beslissingen die geen enkele band of samenhang vertonen, wat de duidelijkheid van de te voeren debatten schaadt. De combinatie biedt geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de raadsman van de verzoekende partijen te verwijzen naar het verzoekschrift.

Gelet op het feit dat er in principe geen voorrang aan belang is tussen de twee aangevochten bestreden beslissingen, zal het beroep enkel behandeld worden voor zover het handelt over de eerst in het verzoekschrift vermelde beslissing, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De opgeworpen middelen zullen, na de beoordeling van de eventuele ontvankelijkheid ervan, dan ook enkel ten aanzien van deze bestreden beslissing worden besproken.

2.1.2. Gezien het voorgaande is het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Verder verwijten zij de verwerende partij machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen betogen in het kader van artikel 8 EVRM dat het feit dat hun morele integriteit wordt aangetast door hun verwijdering uit België duidelijk is. Zij worden immers losgerukt uit hun familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhouden. In Macedonië zullen zij geen enkel contact meer hebben waar zij zich tot kunnen richten. Artikel 8 EVRM waarborgt niet als zondanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks *“erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn.”* De verzoekende partijen vallen volgens hen onder de bescherming van artikel 8 EVRM nu zij een heel hechte relatie onderhouden met hun familie en nu het voor hen nagenoeg onmogelijk is om een familie-, laat staan gezinsleven op te bouwen in Macedonië, alwaar zij geen familieleden meer hebben.

De verzoekende partijen betogen dat er, gezien de individuele omstandigheden, sprake is van buitengewone omstandigheden. De drempel van de ‘buitengewone omstandigheden’ wordt zeker bereikt nu zij vrezen voor hun leven in Macedonië. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Zij verwijten de verwerende partij machtsoverschrijding. De bestreden beslissing blijkt niet juist of juridisch aanvaardbaar en zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. Zij is niet behoorlijk naar recht gemotiveerd. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van State.

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.5. In hun aanvraag van 17 april 2013 hebben verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- het centrum van hun belangen situeert zich in België waarbij zij verwijzen naar artikel 8 EVRM,
- duur van hun verblijf en integratie,
- toepassing van de wet van 22 december 1999,

- schoolgaan van kinderen in België,
- kunnen op niets terugvallen in het herkomstland,
- bereidwilligheid tot werken.

3.6. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

Waar zij in het verzoekschrift herhalen dat zij vrezen voor hun leven in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de gemachtigde dienaangaande als volgt gemotiveerd heeft: *“Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van enorme problemen, waardoor hun leven en vrijheid bedreigd werden, hun land van herkomst hebben verlaten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Inderdaad blijkt uit nazicht van de aanvraag dat verzoekende partijen zich beperken tot een blote bewering dat hun leven in gevaar zou zijn in het land van herkomst. Gelet op het feit dat verzoekende partijen geen concrete elementen ter staving van hun beweringen voorleggen, samen met de vaststelling dat hun asielprocedure negatief werd afgesloten, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze bewering niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen zou verhinderen hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

3.7. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat met betrekking tot artikel 8 EVRM : *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Het is inderdaad zo dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een schending van het familieleven in casu geen sprake kan zijn omdat het gezin door de gevolgen van de bestreden beslissing niet wordt gescheiden. Uit niets blijkt voorts dat zij andere familie- of gezinsleden op het Belgische grondgebied hebben met wie de band voldoende hecht is opdat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven op het Belgische grondgebied.

De verzoekende partijen maken voorts op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij in België over sociale relaties beschikken die onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Indien dit toch het geval zou zijn, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nooit tot een verblijf in het Rijk gemachtigd zijn zodat het in casu geen beëindiging van enig verblijfsrecht betreft maar wel een eerste toegang tot het Rijk. In dat geval is er geen sprake van enige inmenging in het privéleven. Er dient dan te worden onderzocht of er hinderpalen zijn die verzoekende partijen verhinderen hun privéleven op te bouwen of verder te zetten in het land van herkomst. In casu is daar evenwel geen sprake van. Immers blijkt uit niets dat verzoekende partijen, via moderne communicatiemiddelen, geen contact kunnen onderhouden met hun vriendenkring of nog, dat zij niet in staat zouden zijn een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande dan ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd: *“Betrokkenen beweren verder dat zij niets of niemand meer hebben in hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 41 jaar en 37 jaar in Macedonië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”*

De verzoekende partijen maken de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.8. Wat de aangevoerde machtsoverschrijding betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoekende partijen in aanmerking komen voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. In casu kan er geen sprake zijn van machtsoverschrijding nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen tenslotte niet dienstig betogen dat zij niet de mogelijkheid zouden gehad hebben bewijzen bij te brengen, stukken voor te leggen, of informatie over te maken. Zij dienden immers zelf een aanvraag in om machtiging tot verblijf en hadden dus de mogelijkheid alle dienstige bewijzen en stukken aan het bestuur voor te leggen en het bestuur alle nodige informatie te verschaffen.

3.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt hebben. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER